देवतामुद्दिश्य द्रव्यत्यागो यज्ञः। तदभिमानीदेवोपि 'यज्ञ' शब्दाभिधेयः। तदनुग्रहरहितो यज्ञोऽनृतः। तत्सहितः सत्यः। अन्यत् पूर्व्ववत्॥

(७) अथ पञ्चमीमिष्टिं विधत्ते। "तमापोऽब्रवीत्। प्रजापतऽप्सु वै सर्व्वे कामाः श्रिताः। वयमु वा आपः स्मः। अस्मान्नु यजस्व। अथ त्वयि सर्व्वे कामाः श्रयिष्यन्ते। अनु स्वर्गं लोकं वेत्स्यसीति। स एतमग्नये कामाय पुरोडाशमष्टाकपालं निरवपत्। अङ्ग्यश्चरुम्। अनुमत्यै चरुम्। ततो वै तस्मिन् सर्व्वे कामा अश्रयन्त। अनु स्वर्गं लोकमविन्दत्। सर्व्वे ह वा अस्मिन् कामाः श्रयन्ते। अनु स्वर्गं लोकं विन्दति। य एतेन हविषा यजते। य उचैनदेवं वेद। सोऽत्र जुहोति। अग्नये कामाय स्वाहाङ्ग्यः स्वाहा। अनुमत्यै स्वाहा प्रजापतये स्वाहा। स्वर्गाय लोकाय स्वाहाग्नये स्विष्टकृते स्वाहा"॥ ६॥

इति। 'आपः' जलाभिमानिन्यो देवताः। आपोऽब्रुवन् इत्येतदेव वाक्यमुदाहृत्य सर्व्वेष्वपि वस्तुष्वभिमानिदेवताः सन्तीति भगवान् बादरायण उत्तरमीमांसायां सूचयामास। अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानुगतिभ्यामिति। ताश्चाब्देवताः 'तं' प्रजापतिं इदमब्रुवन्। हे 'प्रजापते', 'सर्व्वे', अपि भोगाः 'अप्सु', 'आश्रिताः'। ओषधिवनस्पत्यादिफलस्य जलाधीनत्वात् सर्व्वभोगानां च तत्फलाधीनत्वात्। तासामपामप्स्वाभिभूता देवता वयमेव, अतोऽस्मत्परितोषमन्तरेण भोगाभावात् 'अस्मान्', एव त्वं यज 'त्वयि सर्व्वेकामाः', आश्रिता भविष्यन्ति।